

דמכשירי מצוה לא דחו שבת — משום דלא נכרתו עליה שלש עשרה בריתות.

אבל מילה, דנכרתו עליה שלש עשרה בריתות — אימא לידחי.

ואי אשמעינן מילה — התם הוא דמכשירי מצוה לא דחו שבת משום דליכא כרת אם ידחה את המילה למחר.

אבל פסח דאיכא כרת אם ידחנה, לפי ששוב לא יכול לקיימה — אימא לידחי מכשירי המצוה את השבת.

הילכך צריכא לומר הלכה כרבי עקיבא בשניהם.

מתניתין:

"חגיגת ארבעה עשר" היא הקרבן שהיה בא עם קרבן הפסח במטרה לעשות את אכילת בשר קרבן הפסח לאכילה חשובה.

כי אכילה שאוכל האדם בהיותו רעב היא אכילה שאינה חשובה, שסועד אותה כדי להפיג את רעבונו.

אכילה חשובה היא האכילה שאוכל האדם לאחר שאינו רעב, והיא האכילה שהוא שבע בה.

ולכן, הביאו קרבן חגיגה, כדי לאוכלו תחילה, ולהפיג באכילתו את הרעב, כדי לאכול אחריו את בשר הפסח לשובע.

ואין חיוב להביאו אלא אם צריך אותו למטרה האמורה, ולכן אין הוא דוחה לא את השבת ולא את הטומאה.

ולכן:

אימתי מביא חגיגה עמו, עם קרבן הפסח — רק בזמן שהוא בא:

בחול, ולא בשבת כי קרבן חגיגה אינו דוחה את השבת.

בטהרה, בזמן שלא היו רוב הציבור טמאים. אבל אם נטמאו רוב הציבור, שאז מביאים את הפסח בטומאה, אין מביאים עמו חגיגה, היות והיא אינה באה בטומאה אפילו בציבור.

ובמועט, שלא מספיק בשר הפסח עצמו לאכילה שיוכלו לשבוע בה, לפי שנמנו עליו אוכלין מרובים.

ואילו בזמן שהוא, קרבן הפסח, בא בשבת, או בא במרובה, שהיו מעט מנויים והיה לכל אחד די בשר מקרבן הפסח כדי לשבוע ממנו, ובזמן שהוא בא בטומאה — אין מביאין עמו חגיגה.

ועתה מבאר המשנה, שעל אף שחגיגת ארבעה עשר באה לצורך אכילתו החשובה של קרבן פסח, אין דינה שיהיה לקרבן הפסח.

אלא, בעוד שהפסח אינו בא אלא מן הכבשים או מן העיזים, ומהזכרים בלבד, ואינו נאכל אלא כליל פסח —

חגיגה הבאה עמו — היתה באה בין מן הצאן ובין מן הבקר, בין מן הכבשים ובין מן העיזים.

הן מן הזכרים והן מן הנקבות.

ונאכלת לשני ימים ולילה אחד.

גמרא:

והוינן בה: וכי מאי תנא, מה שנה התנא